

När slöjan faller.

Georgii, Lilly

59 C Br.

ГЕОРГИИ, Л.

Georgii, L

Roman
Sno.
(Pr.)
0

När slöjan faller.

Skiss af **Steffen**.

LÖJTNANT CASIMIR hade vaknat vid ett högst miserabelt lynne. Surmulen och irriterad satt han nu ensam vid frukostbordet, som han fann slarfvigt dukadt med dunkla knifblad och äggen till på köpet för länge kokta, hvilket ytterligare retade upp honom, på samma gång det gaf honom osökt, kär anledning att få urladda sitt dåliga humör.

Och hvar i all världen höll Gunnel till! Var det meningen han skulle få frukostera ensam?

»Hvar är frun?» skrek han våldsamt till jungfrun, som stod vid byffén och skramlade rysansvärdt med glas och porslin och silfver, som trafades upp på brickor och serveringsbord.

»Frun håller på att plocka ner i salongen, hon bad att löjtnanten inte skulle vänta på henne.»

Löjtnant Casimir gjorde en ful grimas, åtföljd af några mindre väl valda uttryck, som doko upp ur minnets skräpkammare.

Det var generalrengöring i dag, den första i löjtnant Casimirs och fru Gunnels hem, sedan de, efter en liten utomlandsresa, för fyra månader sedan tagit det i besittning. Förut hade det endast varit små guerillakrig, som löjtnanten skämtsamt behagade uttrycka sig, och från hvilka han alltid lyckats slå en ärofull reträtt, men i dag skulle det oundvikliga, stora slaget stånda. Puh! Rädde sig den, som räddas kan!

Löjtnant Casimir hade hunnit bli sensibel och kände sig som martyr, när han lämnade frukostbordet och gick att säga adjö till Gunnel, innan han begaf sig till expeditionen. Han fann henne ute på piskbalkongen, halft begrafd bakom ett berg af kuddar, öfverkast, bonader och dukar m. m. och sysselsatt med att omsorgsfullt bearbeta en liten silkesbroderad sidenkudde med borste och damvippa. Den förälskade äkta mannen hade hittills aldrig funnit sin lilla söta fruga, i en dylik situation, och han var just nu inte upplagd att finna den husligt tilltalande, allra helst som den där hjälpmadamskostymen Gunnel behagat ikläda sig var förbaskadt missklädsam och oestetisk. En duk virad om hufvudet och

så långt framdragen kring ansiktet, att knappt mer än den lilla nässpetsen var synlig, och så ett stort, lunsigt förkläde bundet utanpå kamkoftan. Det där var en alldeles ny Gunnel, mycket husmoderlig och aktningsbjudande, javisst, men inte just frestande till kyss och smek, allra helst som hon endast hälsade honom med en liten förströdd nick, och för öfrigt var hon ju barrikaderad, för att inte tala om den fasa han erfor inför dammpartiklarne, som hon lät hvirfla upp ur den lilla budoarkuddens innanmäte. Han ville inte alls få sin nyborstade uniform neddammad.

»Nej, här är det bäst att ta till schappen!» utbrast han med ett försök till skämt, böjde sig hjältemodigt öfver barrikaden och tryckte den första flyktiga kyssen på fru Gunnels mjälla kind, så gjorde han tvärt helt om och lyckades i sista stund parera skurgumman, som kom kånkande med sin vattenfyllda balja.

Halft undrande, halft vemodigt blickade Gunnel efter honom. Hon hade väntat sig några ömma, värmande ord om hvilken tråkig och trötande dag hans stackars liten hade framför sig, en orolig uppmaning att spara sig så mycket som möjligt jämte tillbörligt och tacksamt erkännande af hur skönt det var för honom själf

att få slippa ifrån alltsammans. Hon hade också tänkt be honom hjälpa dem med att lyfta ned gardinerna, men inför den där martyrmuren kom hon sig inte för därmed, och nu hörde hon hans sabel skramla ute i tambüren, hårdare, tyckte fru Gunnel, än någonsin förut.

Hela förmiddagen arbetade hon oförtrutet, de fina och ömtåliga föremål, som skulle dammas, tvättas, poleras vågade hon inte anförtro i främmande händer, dessutom skulle rengöringsproceduren icke hunnit avslutas till kvällen, om hon inte själf deltagit däri.

Fram mot middagen ringde löjtnant Casimir på i telefon och underrättade, att han inte var att förvänta hem till middagen. Han lät nu mycket älskvärd och det dåliga humöret tycktes vara alldeles sin kos. Men efter det var så stökigt hemma, var det nog bäst han var ur vägen, han skulle äta på operakällaren tillsammans med några kamrater och var så ledsen, att Gullvifvan inte kunde vara med. Och det var verkligen uppriktigt menadt.

Han roade sig emellertid öfverdådigt under middagen, kamraterna tyckte, att de liksom fått igen Casimir, hvilken sedan sitt giftermål varit nästan förlorad för dem. Gunnel skulle aldrig kunnat föreställa sig, att han skulle kunna ha

så roligt utan henne. Hittills hade det ju varit en bland deras mest omtyckta förströelser att bara de två voro ute och roade sig. Helst utan uppgjordt program, som två lössläppta barn, bara ge sig ut på äfventyr till lands och sjös — bara ge sig stundens stämning i våld. Och Gunnel var då också ett öfverdådigt trefligt sällskap för en man. Med sin betagande kvinnliga charme förenade hon ett hurtigt, käckt väsen, och så var hon så smårolig, hade de lustigaste små infall. Det var också något så rart med Gunnel, att hon aldrig visade sig konstig och nyckfull, som ju fruar pläga för sed hafva, han visste alltid hvar han hade henne, och så var hon så kamratligt förstående.

Löjtnant Casimir erfor en upplyftande känsla, när han gjorde sig till sin lilla söta lekkamrats ridderlige beskyddare. Bana väg för henne genom snår och moras under deras utflykter, stödja henne, när det bar uppför eller nedför branterna. Servera henne med det bästa matsedeln hade att bjuda på, när de sutto i det svalaste och skuggigaste verandahörnet på något utvärds-hus — och sedan under hemfärden placera henne i det bekvämaste kupéfönstret eller den för blåsten mest skyddade platsen på ångbåten, och omsorgsfullt svepa filten omkring henne och ömt

lägga hennes hufvud mot sitt bröst, när hon ljufligt trött och sömndrucken trängade till ro. Då blef löjtnant Casimir gärna elegisk och nynade med sin mest smekande stämma: »Sof, sof, Rosenkind!»

Men i dag hade »Rosenkind» ingen tanke för idylliska utflykter och ömma herdescener. Lika litet som hennes man ägnade sådant en tanke, där han satt vid champagnemiddagen i fästligt lag, under det hans fru vid serveringsbordet dinerade på litet uppvärmd pudding och en assiett sylt. Det var riktigt bra, att Casimir åt ute, tyckte hon, de skulle omöjligt hunnit med någon riktig middag. När han kom hem, då skulle allt vara i ordning, hon skulle få sola sig i hans beröm och välbehag, under det hon stolt visade honom sina händers verk. Särskildt ägnade hon sig åt att med egna händer ordna allt i hans rum, fastän hon kände sig ganska trött af det för henne ovana arbetet.

Gunnel telefonerade till operakällaren för att få veta, när Casimir skulle komma hem.

Ja, det kunde han då rakt inte på klockslaget bestämma.

»Ja, men för vår lilla supe!...»

»Du skall inte vänta på mig, lilla barn.

Kamraterna vilja nog inte släppa mig så snart, så blif inte orolig, om det skulle dröja.»

Afringning.

Gunnel hade tändt öfver allt, satt frukt och blommor i kristallskålarne på det för en lätt supé dukade bordet och tunga ljufliga Gloire de-Dijon-rosor i högt, slipadt glas på hans skrifbord.

Efter att omsorgsfullt tvättat, stökat af sig och ordnat håret på det vanliga klädsamma sättet, tog hon på sig en ljus, mjuk kvällsrock. Så, nu fick gemålen då komma när som helst!

Hon var allt bra trött, kände hon, när hon med välbehag sträckte ut sig på sängkammarchäslongen, men härligt i alla fall, att den tråkiga, tröttsamma dagen var öfver. Nu låg hon bara och lyssnade efter Casimirs steg, det var ej möjligt att han icke snart skulle komma — tills hennes ögon föllo samman... Härunder tyckte hon sig förnimma sakta steg öfver golvet, och i drömmen såg hon Casimir stå lutad öfver sig, hon kände hans hand på sin panna, hans oroligt forskande blick, och hörde hans ömma hviskning: »Min rara, präktiga lilla hustru! Jag är bara rädd, att du tröttat dig allt för mycket... Hvad i all världen, är du uppe ännu!»

Gunnel reste sig yrvaken. Drömde hon, fastän inte så vackert som nyss, eller... Där

i dörröppningen stod löjtnant Casimir, röd och het, med uppknäppt uniformsrock och med ett förvånadt uttryck stirrande på Gunnel.

»Hvad är klockan — har du superat?» var det enda hon kunde få fram.

»Naturligtvis, klockan går på ett. Kan du skaffa mig likt whisky, men riktigt kall?»

Om några minuter stod wiskyn framsatt, och han drack begärligt. Så kastade han af sig rocken och gick in i sitt rum för att hämta en tidning.

»Hvart f-n har du farit af med Strix!» gormade han, i det han rafsade omkring på skrifbordet och stötte omkull blomglaset.

»Öfverst i tidningshållarn,» svarade Gunnel med mycket låg röst, i det hon med sin näsduk torkade upp vattnet från bordskifvan.

Mekaniskt gick Gunnel omkring och släckte. Endast en smal, röd strimma från ampeln flöt ut öfver de hvita gångmattorna genom den halföppna dörren till sängkammaren, där löjtnant Casimir redan låg djupt insomnad. Därefter satte hon sig kapprak på en empirestol i salongens »budoarhorn», med ljudet af den sofvandes tunga, men jämna andetag i sina öron.

En svordom! Det var hvad som bestått henne för all hennes möda! Hon kunde vara färdig att skratta, både åt honom och sig själf, kanske mest åt sig själf. Humorn är något förlösande, och hon hade anlag för humor. Hvad hon varit löjligt barnslig!

Var nu den här dagen endast inledningen till andra liknande, som så småningom blefvo till gråa vanedagar, hvilka icke längre medförde några missräkningar, med pastoralen understundom och allt fjärmare dykande upp ur minnets lönnkammare, som när man i någon gammal bok råkar hitta ett förtorkadt, visset rosenblad.

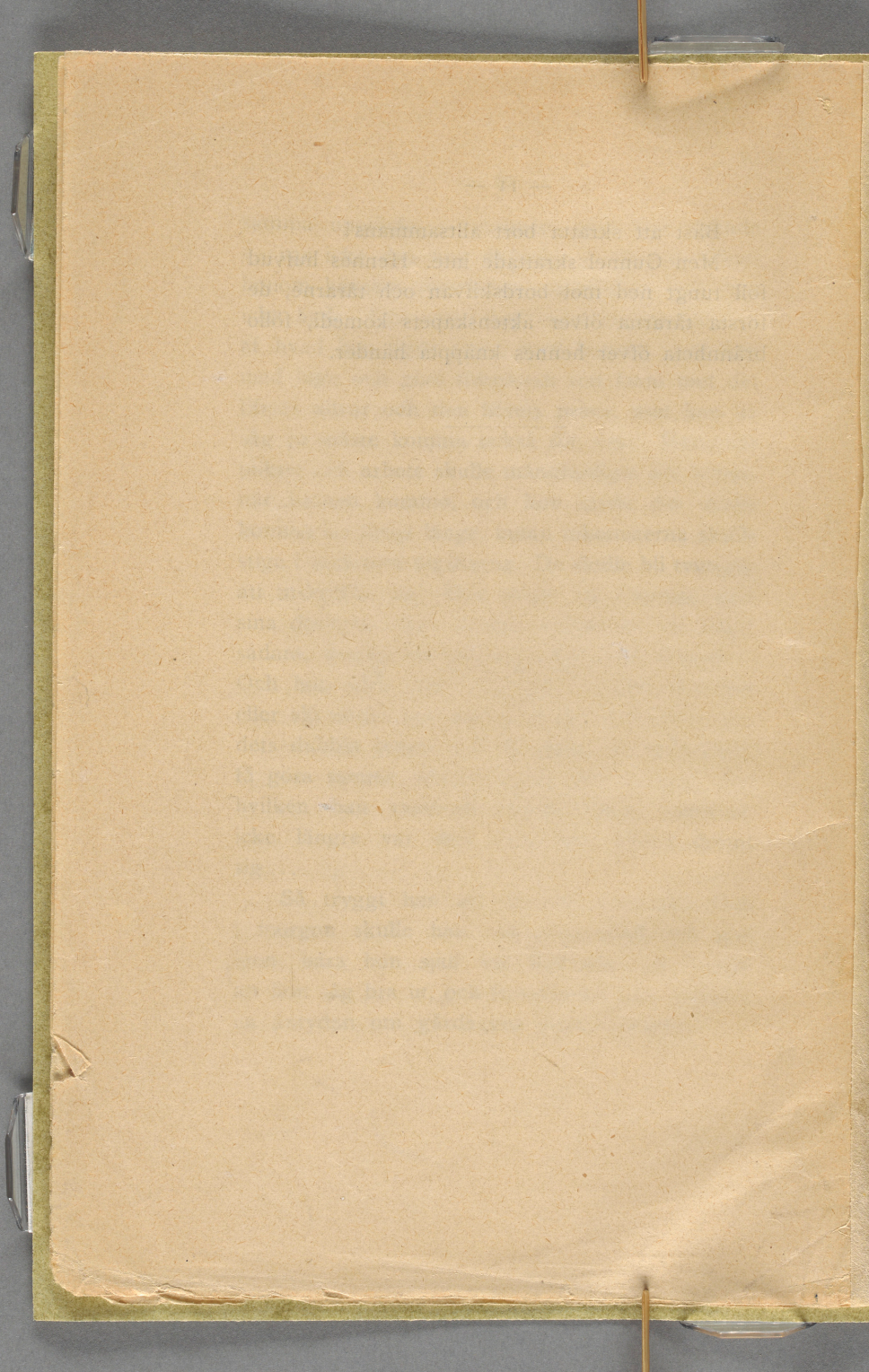
Hade hon nu gjort den erfarenhet, som oräkneliga hustrur före henne gjort, oräkneliga efter henne skulle komma att göra? A, hur många böcker hade hon inte läst om misslyckade äktenskap, som inte voro något annat än löjligt futtiga eller hemska vrångbilder af äktenskapet i anda och sanning! Hur många sådana äktenskap hade ej ställts henne under ögonen, inte endast från scenen, utan hvad mer var, i det verkliga lifvet, äfven sedan hon själf blifvit hustru, utan en tanke på, en förkänsla af att hennes eget äktenskap en gång skulle komma att rycka in i falangen — att äfven hon en dag skulle få göra

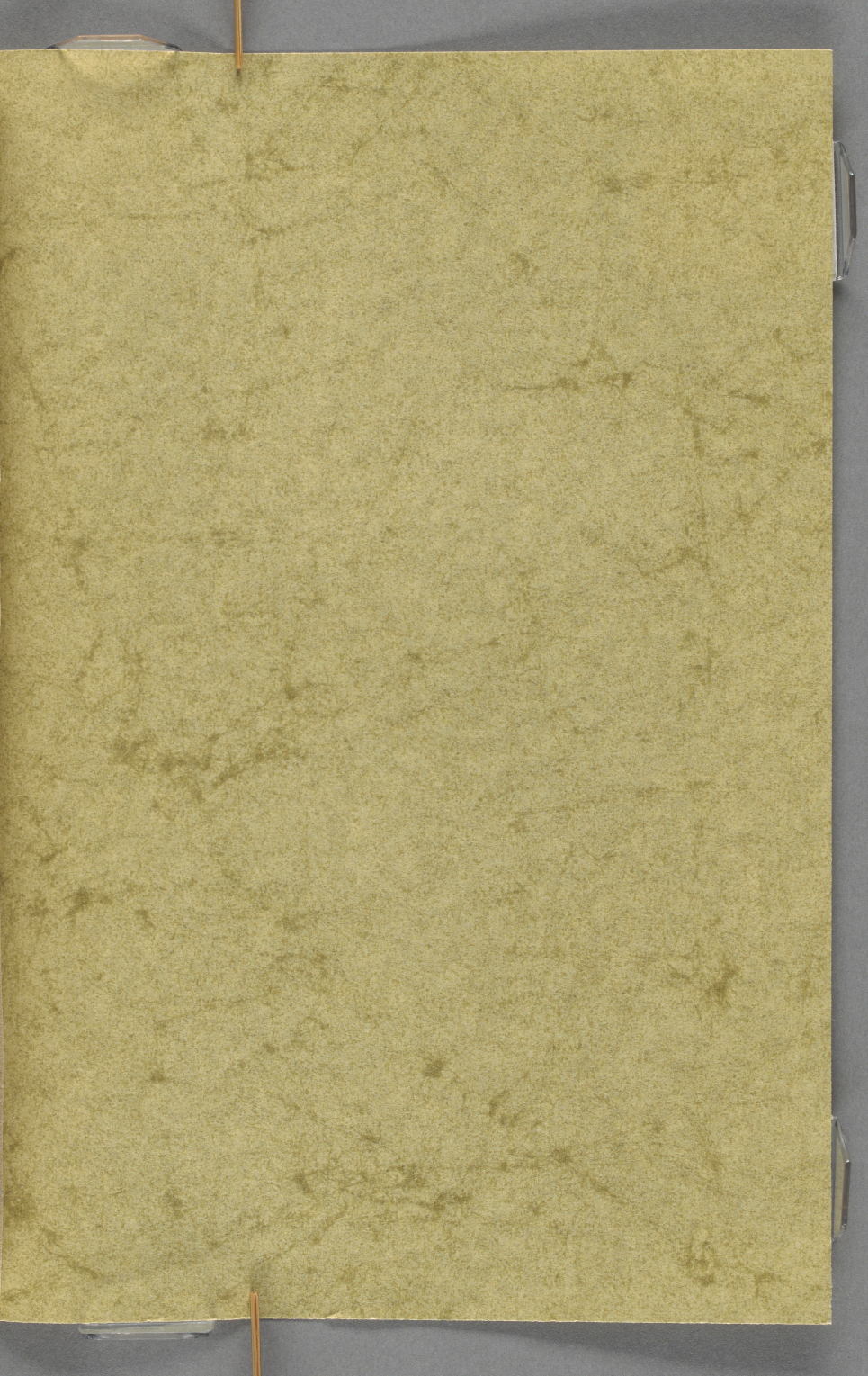
samma upptäckt — mannen, som hon älskade — var icke den hon älskade — att hon diktat honom känslor, förstående, själsfinhet, som han icke ägde. Det var i den fulla, trygga känslan af hvad hon ägde i och med honom, som hon med lugn och glad förtröstan sett fram mot det lifvets allvar och den lifvets prosa, som hon insåg ju måste komma också för dem. Hemmets plikter och arbete skulle mångfaldigas för henne, när barnen kommo, och hon visste det skulle komma att dröja länge, innan inkomsterna skulle stiga i nivå med utgifterna. De skulle bli tvungna att inskränka sig. Hur skulle väl Casimir, med sina dyrbara vanor kunna underkasta sig något sådant, åtminstone inte utan knot och bitterhet? Och hon själf, hon skulle nog också bli bitter eller slö under hvardagssysslornas och oförståendets dubbla börda, och så skulle då också hon få göra samma erfarenhet, att den kvinna, med hvilken han vandrade lifvets vägar samman, icke längre var den, som hans kärlek drömt sig...

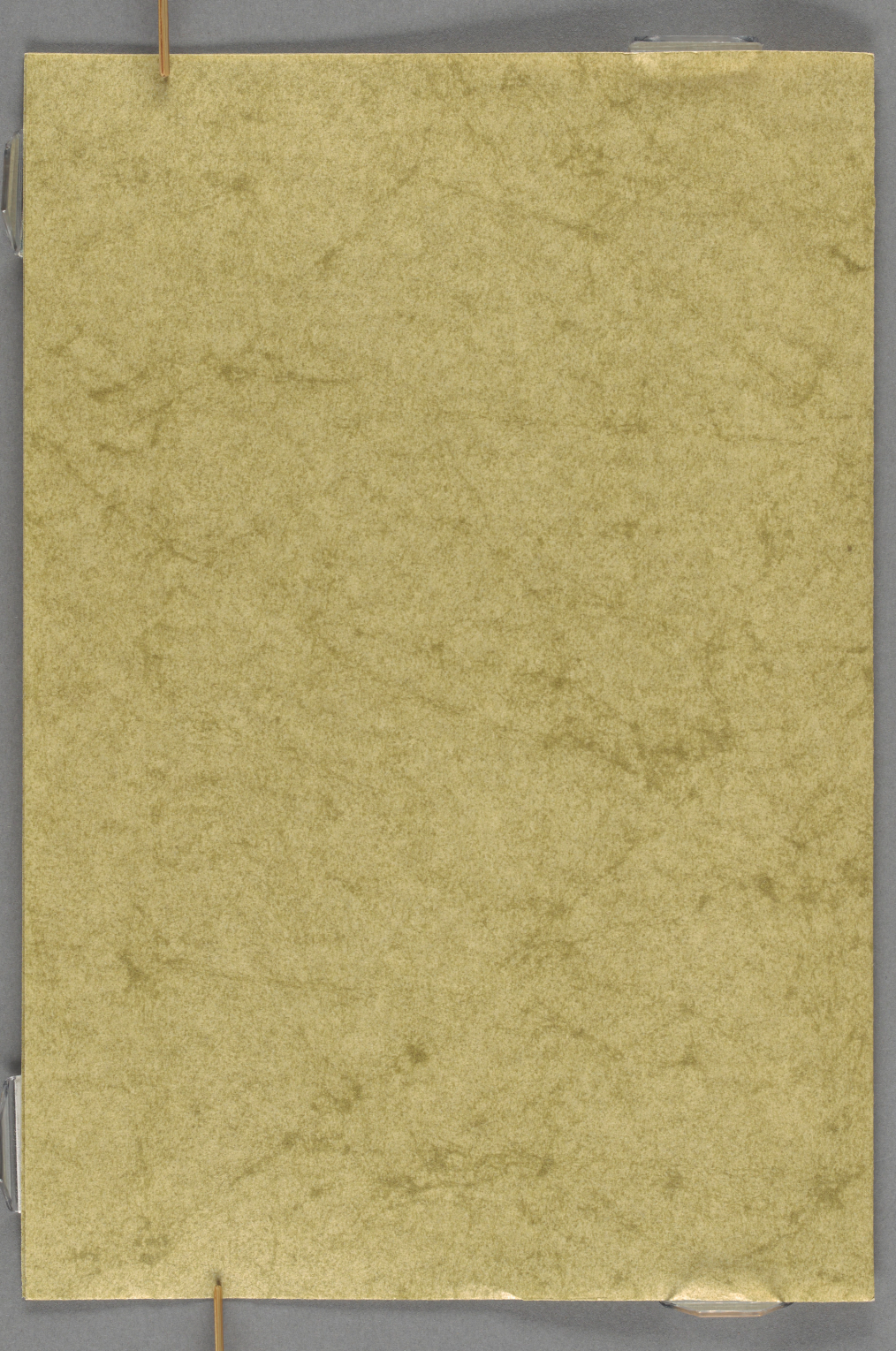
Så tryggt han sof därinne, Casimir! Och i morgon skulle han nog vara glad och god igen, bara hon själf var älskvärd och lagade att hon såg bra ut, och framför allt inte andades en antydning om gårdagens missräkningar.

Bäst att skratta bort alltsammans!

Men Gunnel skrattade inte. Hennes hufvud föll tungt ned mot bordskifvan och tårarne, de första tårarna öfver äktenskapets komedi, föllo brännheta öfver hennes knäppta händer.

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8

Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

- Blue
- Cyan
- Green
- Yellow
- Red
- Magenta
- White
- 3/Color
- Black

